

Nr 1, Jan. 2018

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred

En sextonårig palestinsk flicka, Ahed Tamimi, örfilar en tungt beväpnad israelisk soldat. Videon sprids över världen som en löpeld. Och israeliska media ställer sig på huvudet och stampar med ögonfransarna i sina försök att svartmåla henne och hennes familj. Hennes far har suttit i israeliskt fängelse 4 år för terrorism (!). När jag läste det, kom jag att tänka på en gammal historia: "Någonstans i Sibirien tidigt femtital. En ny fånge kommer till lägret. Han utsätts omedelbart för den sedvanliga utfrågningen. Vad har du gjort och hur mycket fick du? Ingenting och jag fick 10 år, svarar han. Du ljugar, för ingenting får man bara 5 år!" Jag misstänker att israeliska militärdomstolar tillämpar en liknande straffskala.

Inte långt från den beryktade örfilen, medan resten av världens judar minns Kristallnatten, uppmanar försvarsminister Avigdor Lieberman de israeliska judarna att bojkotta de israeliska palestinierna "som ju inte är en del av staten Israel även om de formellt sett är israeliska medborgare". Har vi inte hört sådant resonemang förut?

Nej, den här gången tänker jag inte säga något om POTUS. Det räcker med att han har diskvalificerat USA som fredsmäklare i Mellanöstern.

Men vänd på bladet och kolla kallelsen till årsmötet och inbjudan till seder. Lite roligt måste man ha även i dessa dystra tider.

Chefredaktör Jakob Srebro

Redaktion: Jorge Buzaglo, Ilan Cohen

I detta nr: Kallelse till årsmöte och avisering av pesachfirande (2), Pressmeddelande om antisemitismen, JIPF (3), Balfours ursprungliga synd, Gideon Levy (4), Grindarna till tvåstatslösningen håller på att slå igen, Haaretz (6), USA-veto i säkerhetsrådet (7) Reflections on the death of the peace process, Lara Friedman (8), Slutet på amerikansk medling i Mellanöstern, Gush Shalom (11), Stenarnas barn, Uri Avneri (12), Istanbuldeklarationen (15), Om J-Street, Amos Oz (16), Israeler — trotsa bojkotten av araber, Haaretz (18), B'tselem om fördrivning av palestinier (19), Kung och kejsare, Uri Avneri (21), Europeiska länder kräver ersättning för förstörd egendom, Joy Bernard (25), En flickas chutzpah, Gideon Levy (27), Uttalande vid den internationella solidaritetetsdagen med det palestinska folket, Addameer (29), Glad Hanukkah, Anna Baltzer (30), Palestinagrupperna svartlistade av Israel, PGS uttalande (32), Slåss för fred utan rasism, Dror Feiler (33), Ett brev från en läsare, Gabor Tiroler (36), Rättvis fred i Palestina och Israel kräver mod och handling, Förhandsavisering av Sjöviksseminariet 2018 (38), Dozens of Israeli teens: 'We refuse to enlist out of a commitment to peace', Haggai Matar (39) JIPFs handlingsprogram (40)

Kallelse till JIPF:s årsmöte 2018

Tid: söndagen 11:e mars, kl. 15.00

Plats: Stockholm, adressen meddelas senare via e-post

På årsmötet sker bl.a.

Utvärdering av det gångna årets verksamhet. Val till styrelsen och andra förtroendeposter. Planering inför det kommande årets verksamhet.

Väl mött!

Styrelsen

OBS! Resebidrag till årsmötet kan lämnas till den som bor utanför

Stockholm.

Pesach:

fira sedvanlig icke-traditionell seder med JIPF i Stockholm

När: måndagen den 2:e april

Tid och plats meddelas senare via e-post

Obs! i fjol publicerades en ny fredshaggada, på engelska, av fredsorganisationen SISO (Save Israel Stop the Occupation)

Kan beställas på Amazon.com för ca US\$15

ISBN: 978-965-572-202-4

Pressmeddelande

Antisemitismen måste bekämpas

De gångna dagarnas antisemitiska attacker visar med fasansfull tydlighet att judehatet lever i dagens Sverige. Dödshot i Malmö, brandbomber i Göteborg och Malmö. Många av oss judar lever med rädsla, få törs bära judiska symboler offentligt. Hotet kommer från flera håll: Nygamla nazister marscherar på gator och torg, understödda av främlingsfientliga krafter ända in i Sveriges riksdag. De senaste verbala och fysiska attackerna kommer från enskilda personer med rötter i mellanöstern, människor som vuxit upp i en miljö där antisemitism tyvärr ofta ingår i den fostran de fått. Deras brott har utlösts av USA:s flytt av ambassaden till Jerusalem men illustrerar även sammanblandningen mellan religion och politik

Det finns ingen motsägelse mellan att slå fast att hat och attacker som dessa aldrig kan ursäktas och att samtidigt se att det får näring av provokationer som flytten av USAs ambasad till Jerusalem.

Kritik mot Israels kolonisering av det som borde vara ett hemland för palestinier är inte antisemitism. Israel är ett land, befolkat av judar, kristna och muslimer. Vi, som har nära band till Israel, kritiserar ockupationspolitiken och vändas över de inskränkningar av demokratiska rättigheter för den arabiska befolkningen som föreslås av ledande israeliska ministrar. Det är ren rasism när försvarsminister Lieberman vill se en bojkott av arabiska israelers affärer, ett steg mot etnisk rensning av Israel. För att främja fred och bekämpa hatet måste båda folkens, israelers och palestiniers, rätt till en stat erkännas.

Lieberman ingår i en högerextrem regering, han talar inte för världens judar. Att han öppet förföljer arabiska medborgare rättfärdigar aldrig attacker mot judar, inte i Israel, inte i Sverige, inte någonstans i världen.

Det är vår uppgift som judar i Sverige att motverka antisemitismen, att verka för en dialog mellan muslimer, kristna och judar i vårt land. Rasism, islamofobi och antisemitism är samma andas barn. Dess uttryck i tal, skrift och handling måste påtalas och bekämpas av oss alla.

Göteborg och Stockholm 12 december 2017

Olle Katz, ollekatz@gmail.com, tel. 0708943402, Talesperson JIPF

Ilan Cohen, cohen.ilan46@gmail.com, tel. 0768186072, Talesperson JIPF

Balfours ursprungliga synd

Brittisk kolonialism banade väg för israelisk kolonialism, även om avsikten inte var att den skulle fortsätta i 100 år eller mer

Gideon Levy den 28 oktober 2017

Något liknande hade tidigare inte upplevts: ett imperium som lovade ett land som det ännu inte erövrat till ett folk som inte bodde där, utan att fråga landets invånare. Det finns inget annat sätt att beskriva den otroliga kolonialistiska fräckheten som varje bokstav skriker ut i Balfour-deklarationen som nu fyller hundra år.

Den här veckan kommer premiärministrarna i Israel och Storbritannien att fira en enorm sionistisk bravad. Nu är tiden inne även för en del självrannsakan. Firandet är slut. Ett hundra år med kolonialism, först brittisk och sen inspirerad av denna, israelisk, har kommit till på bekostnad av ett annat folk, och det är dess ständiga katastrof.

Balfourdeklarationen kunde ha blivit en rättvis handling om den hade utlovat lika behandling av de två folken som drömde om landet och folket som bodde där. Men Storbritannien föredrog de som drömde men som knappast någon av dem bodde i landet, framför dess invånare som hade bott där i hundratals år och som var i absolut majoritet där, och föredrog att inte ge dem några nationella rättigheter.

Föreställ er en makt som lovar att göra Israel till nationalhem för de israeliska araberna och låta den judiska majoriteten nöja sig med "medborgerliga och religiösa rättigheter". Det är vad som hände då, men på ett ännu mer diskriminerande sätt: Judarna var en ännu mindre minoritet ((mindre än en tiondel) än vad de israeliska araberna är idag.

Således sådde Storbritannien katastrofens frön vars giftiga frukter båda folken äter av än idag. Det här är inte ett skäl att fira; snarare är det, på hundraårsdagen för deklarationen, en uppmaning att gottgöra den orättvisa som aldrig ens erkändes, inte av Storbritannien och naturligtvis inte av Israel.

Inte bara staten Israel föddes som ett resultat av deklarationen, utan även den policy som fördes gentemot "de icke-judiska samhällena" såsom det var fastslaget i Lord Arthur James Balfours brev till Lord Lionel Walter Rothschild. Israels diskriminering av Israels araber och ockupationen av palestinierna är den direkta fortsättningen av brevet. Brittisk kolonialism banade vägen för israelisk kolonialism, även om den inte avsåg att pågå i 100 år eller mer.

Israel utlovar 2017 även att garantera "medborgerliga och religiösa rättigheter" för palestinierna. Men de har inget nationalhem. Balfour var den förste att lova det.

Visst spred Storbritannien dessa löften under de åren, åren för första världskriget, tvärtemot löfterna som inbegrep araberna, men de fullföljdes bara gentemot judarna. Som Shlomo Avineri i fredags skrev i Haaretz hebreiska upplaga om Balfourdeklarationens kontext och slutsatser – dess huvudsakliga syfte var att minimera amerikansk-judiskt motstånd mot USA:s deltagande i kriget.

Vad som än var syftet enligt Balfourdeklarationen så immigrerade fler judar till detta land. Omedelbart efter sin ankomst agerade de som överherrar, och de har än idag inte ändrat sin attityd gentemot de icke-judiska invånarna. Balfour lät dem göra så. Det är inte en slump att en liten grupp sefardiska judar i Palestina motsätter sig Balfour och söker likaberättigande med araberna, som Ofer Aderet i fredags skrev i Haaretz.

Och det var inte en slump att de tystades.

Balfour lät den judiska minoriteten ta över landet och ignorerade kallt ett annat folks nationella rättigheter som hade bott i landet i generationer. Exakt 50 år efter Balfourdeklarationen, erövrade Israel Västbanken och Gaza. Man

invaderade dem på samma kolonialistiska sätt, fortsätter sin ockupation och struntar i dess invånares rättigheter.

Om Balfour levde idag, skulle han känna sig hemma i Habayit Hayehudi-partiet. Liksom knesset-ledamoten Bezalei Smotrich tänkte Balfour också att judarna har rättigheter till detta land och inte palestinierna, och de kommer heller aldrig att få sådana. Liksom sina företrädare i fråga om den israeliska rättigheten hemlighöll Balfour aldrig detta. I sitt tal till det brittiska parlamentet 1922 kom han fram öppet med det.

På 100 årsdagen av Balfourdeklarationen borde den nationalistiska högern buga sig i tacksägelse mot den person som gav upphov till judisk överhöghet i detta land, Lord Balfour. Palestinierna och judarna som söker rättvisa borde sörja. Om han inte hade formulerat sin deklaration som han gjorde, skulle detta land kanske vara annorlunda och mer rättvist.

https://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.819539?utm_content=%2Fopinion%2Fpremium-1.819539&utm_medium=email&utm_source=smartfocus&utm_campaign=newsletter-opinion

Översättning:

Anja Emsheimer

Grindarna till Tvåstatslösningen håller på att slå igen

Efter Abbas varning för att en enstatslösning kommer allt närmare säger Netanyahu att inga fler bosättningar kommer att avvecklas. Anhängare av tvåstatslösningen – det här är vår väckarklocka

Ledare i Haaretz den 29 september 2017

Förespråkarna av en tvåstatslösning - med andra ord en majoritet i Israel och övriga världen, eller näst intill – kan inte förbli oberörda och hand-fallna inför dess öppet accelererande dödsspiral under premiärminister Benjamin Netanyahus oansvariga ledarskap.

Den palestinska presidenten Mahmoud Abbas varnade för 10 dagar sedan i sitt tal inför Förenta nationernas generalförsamling, om den viktiga förändring som äger rum inför våra ögon. Det var första gången som Abbas på ett mer ingående sätt det enda återstående alternativ som finns för palestinerna – att börja en ny strid för lika rättigheter i territoriet Israel-Palestina – med andra ord en enstats-lösning.

Således talade Abbas: "Varken ni eller vi kommer att ha något annat val än att fortsätta kampen och kräva fullständiga och lika rättigheter för alla invånare i det historiska Palestina."

Det hade inte gått en vecka förrän Netanyahu kom med det slutgiltiga beviset på Abbas argument. I sitt tal vid den statliga ceremonin för 50 år med bosättningar i Judéen, Samaria, Golan-

höjderna och Jordandalen, som hölls i Gush Etzion, sade han, "Inga fler bosättningar kommer att avvecklas i Landet Israel!", en deklaration som innebär slutet på möjligheten till en tvåstatslösning som grundar sig på den enkla, rättvisa formeln: land i utbyte mot fred.

Från början var det dominerande målet med bosättarrörelsen, som i onsdags firade sin 50-årsdag, att krossa möjligheten att etablera en palestinsk stat vid sidan av Israel och förstöra allt hopp om att nå ett fredsavtal med det palestinska folket. Det destruktiva målet skulle kunna vara inom räckhåll. Endast den brådskande och livaktiga mobiliseringen av alla krafter i Israel och det internationella samfundet som vill ha ett starkt och fritt Israel vid sidan av en oberoende palestinsk stat skulle kunna förhindra det onda, med liturgins ord, och rädda den mest logiska, rätt-visa och rimliga lösningen för att få ett slut på ockupationen och uppnå fred.

Ett ögonblick innan grindarna slår igen kommer denna vår väckarklocka. Det som inte snart uppnås kommer aldrig att uppnås.

Översättning: Anja Emsheimer

USA inlägger sitt veto mot Säkerhetsrådets resolutionsförslag som uppmanar alla stater att inte flytta sina ambassader till Jerusalem

MÖTESBEVAKNING SC/13125

SÄKERHETSRÅDET DEN 18 DECEMBER 2017

Det är i slutförhandlingarna som den heliga stadens öde bestäms, betonar delegater, medan USA kallar sin aktion för ett försvar av fredsprocessens roll.

Eftersom Förenta staterna idag lade in sitt veto, misslyckades säkerhetsrådet att anta ett resolutionsförslag som skulle ha uppmanat alla stater att avstå från att förlägga sina ambassader i Jerusalem.

Förslaget avslogs genom att en av 14 röstade emot (Förenta staterna) och skulle ha betonat att Jerusalem var en fråga om slutgiltig status som ska lösas genom förhandlingar i enlighet med relevanta FN-resolutioner. Det skulle också ha krävt att alla stater fogar sig i rådsbeslut i frågan, man beklagar djupt senare beslut i det avseendet.

Dessutom skulle resolutionsförslaget ha upprepat krav på att upphäva "negativa tendenser på marken som äventyrar tvåstatslösningen", och intensifierade och påskyndade försök att förverkliga en rättvis och varaktig fred i Mellanöstern.

NIKKI R. HALEY (Förenta staterna), som efter voteringen förklarade att hon hade lagt in vetot för att försvara sitt lands roll i fredsprocessen. Förenta staternas president hade vinnlagt sig

om att inte föregripa de slutliga förhandlingarna, inklusive gränser i Jerusalem, ett ställningstagande som var i linje med tidigare resolutioner i rådet, sade hon. Hon stödde även status quo i fråga om heliga platser och tvåstatslösningen. Hon betonade att Förenta staterna inte hade skadat fredsprocessen och sade att man hade modet att erkänna en grundläggande realitet och den suveräna rättigheten att bestämma var man ville förlägga sin ambassad. Hon kallade anklagelsen om att hennes land hindrade fredsprocessen, som skandalös och sade att en fredsprocess som kunde förstöras enbart av att erkänna Jerusalem som Israels huvudstad inte var någon fredsprocess. Idag hade rådet bevittnat en förolämpning som inte skulle glömmas, sade hon och tillade att Förenta nationerna skadade fredsprocessen mer än gynnade den. Av de skälen och med båda folkens bästa i sinnet hade Förenta staterna röstat "nej", sade hon.

OLOF SKOOG (Sverige) sade att han hade röstat för texten eftersom Jerusalem var en fråga om slutlig status och en stad, helig för tre religioner, med sin speciella karaktär och erkänd i rådsresolutioner, måste respekteras. Även Europeiska unionen hade en

bestämd ståndpunkt i detta, tillade han. Dagens åtgärd ändrade inte Jerusalems status i internationella avtal, och han betonade att det var livsviktigt att alla internationella aktörer nu arbetar för att påskynda ansträngningar för att återuppta förhandlingar för en rättvis och varaktig tvåstatslösning.

DANNY DANON (Israel) sade att Förenta nationerna idag hade tagit ännu ett steg tillbaka, genom att följa resolution 2334 (2016) som hade försökt att beteckna Israels närvaro vid judendomens heligaste platser för kränkningar av internationell rätt. Den texten hade helt "krossat judars hjärtan",

sade han och anmärkte att de som hade röstat för dagens resolution endast än en gång hade bekräftat Förenta nationernas genom årtionden långvariga dubbelmoral. Varje land utom Israel hade rätten att själv utse sin huvudstad, påpekade han och beskrev den rådande krisen som ännu en som palestinierna skapat för att sabotera förhandlingar, som de hade gjort var gång det funnits en möjlighet till överenskommelse, vilket började med resolution 181 1947.

<http://www.un.org/press/en/2017/sc13125.doc.htm>

Översättning: Anja Emsheimer

Reflections on the Death of the Peace Process

DECEMBER 7, 2017

One memorable night in August 1993, I went to sleep in a city inhabited by two peoples who saw each other exclusively in terms of enmity and suspicion, and awoke the next morning to a world in which those same two peoples suddenly began, tentatively but with palpable relief and guarded optimism, to imagine a future in which they could live together in peace. A few days later, I watched in wonder as a huge crowd of Palestinian youth peacefully gathered outside Damascus Gate, un-molested by Israeli police who seemed both confused and pleased to allow the youth to hoist Palestinian flags, symbols that Israeli at the time

still considered illegal. And I quietly wept – with hope and happiness – as I watched those same crowds of youth make way, awkwardly but politely, for ultra-Orthodox Jews passing through the gate on their way to the Western Wall.

Not long after, I visited a shop in West Jerusalem in the company of a Palestinian friend from Nablus. The shopkeeper, hearing us exchange a few words in Arabic, looked at my friend with undisguised curiosity and asked in heavily accented English, "are you Palestinian?" The way he slowly sounded out the syllables made clear this was a word that

rarely if ever had crossed his lips. With that information confirmed, he nodded and said gruffly, in the manner of a man struggling to hide a strong emotion, “you are welcome; all we want is peace.”

I gather these memories about me as a blanket, not a shroud, as I write these words: The peace process that began in 1993 is dead. Its demise is marked, definitively, by the trifecta of new policies that, over the past two weeks, have fundamentally re-defined America’s approach to Middle East peace. Effectively [down-grading](#) the status of the Palestinians in Washington, [changing](#) U.S. policy on Jerusalem, and moving forward with [legislation](#) that will implicitly define the Palestinian Authority as a body that supports terror – each of these new policies, on its own, would be sufficient to cast profound doubt on the commitment of the United States to a negotiated two-state solution to the Israeli-Palestinian conflict, consistent with the paradigm of the past 24 years; collectively, they send an inescapable message that the Trump Administration and many in Congress are no longer interested in maintaining even a credible pretense of commitment to such an outcome.

I arrived in Jerusalem in November 1992 for a two-year tour in the U.S Consulate in Jerusalem, and much of that time was spent tracking settlements and meeting

with settlers. Nearly 25 years later, some memories are as painfully fresh as if they happened yesterday. The settler child who ran up to me in the (then tiny) settlement of Beit El and proudly proclaimed in Hebrew, “Arabs out! Kill Arabs.” The trip with Congressional staff to visit Hebron, where settlers with American accents surrounded our cars and berated us until we drove away. Long meetings in Kiryat Arba with a settler my colleagues nicknamed the “prophet of doom and gloom,” who explained to me that U.S. policy didn’t matter because God wants the Jews to have all of the land. The Arabs have no future here, he told me more than once. Maybe, he told me, we’ll bribe them to leave. Maybe they’ll leave on their own. Maybe God will send a virus that only makes Arabs sick. No matter, he said, in words that stick with me to this day: “God will sort it out.”

Not long after the signing of the Oslo Accords, I traveled with a colleague to meet a settler leader at his office in the settlement of Psagot. The world may have its peace process, this man argued, but we, the settlers, have concrete plans that will prevent it. He showed us map after map depicting bypass roads and massive infrastructure that would enable the settlements to continue growing, and connect settlements to each other, and connect all of this seamlessly with Israel proper. One day soon, he argued, settlements will be so much a part of

Israel that nobody will be able to talk about giving up land to the Arabs. My colleague and I drove away shaking our heads, marveling at this man's ability to operate in such a deep state of denial about political realities. In retrospect, I marvel today at the very long game he and his fellow travelers, both in the United States and Israel, were playing, and their incredible success.

I don't pretend to know where things go from here, nor can I pretend to mourn the death of the Oslo process. That process, in truth, was moribund for a long time, and in its dying state had become all-process, no-peace. Worse still, it had evolved into a [political trap](#) that simultaneously enabled the non-stop march of new Israeli facts-on-the-ground, on the territory that was to have become a Palestinian state, while preventing the Palestinians from seeking recourse through any other options. But until now, there was still a sliver of hope that this process could be the seed for a future agreement, if only political will and courage – in short supply since the assassination of Yitzhak Rabin in 1995 – could be restored. That hope is now gone, replaced by concrete fears of the consequences, intended and not, that this president's reckless new policies could unleash.

All of this brings to mind another memory: On the eve of the Iraq War, I brought a former senior Israeli diplomat to meet with

Congressman Tom Lantos. Unapologetically hawkish on Israel and the Middle East, Lantos lectured us on why waging war on Iraq would be good for Israel and for the region. In words that chill me to this day, he explained that the Middle East “is like a kaleidoscope.” If you just pick up a kaleidoscope and look through it, he observed, you don't see anything special. But if you shake it and then look through it again, you see something more beautiful than what was there before. I recall those words today, knowing that while some may rejoice and others will lament the end of the Oslo era, nobody knows what will happen now. However, we do know, from painful experience, that “shaking up” the kaleidoscope of the Middle East does not generally turn out well, for anyone.

Lara Friedman is the President of the Foundation for Middle East Peace.

Shopping in Umm el Fahm

**Simply buying
Tomatoes in
Umm el Fahm
Became this week
An act of true
Israeli patriotism.
Published in Haaretz,
15/12/17**

En historisk dag – slutet på amerikansk medling i Mellanöstern

Gush Shalom, uttalande den 6 december 2017

Trump's tal kommer inte att förändra Jerusalems verklighet. Västra Jerusalem kommer att förbli en israelisk stad, där Israels regering ligger sedan 1949. Östra Jerusalem kommer att förbli en ockuperad palestinsk stad, som inte är och inte kan bli en del av Israel. De som tror på judendomen, kristendomen och islam kommer att fortsätta att klamra sig fast vid sina heliga platser i Jerusalem.

Den här rollen av medlare hade pågått i mer än fyrtio år. Henry Kissinger skapade den med sin "skytteldiplomati" sedan 1970-talet. Alla presidenter och utrikesministrar sedan dess var avundsjuka på det amerikanska monopolen på att medla i Mellanöstern, även att med våld ta tag i förhandlingsprocesser som påbörjats utan dem – mellan Israel och Egypten 1978, mellan Israel och palestinierna 1993. Tills Donald Trump kom och i typisk Trump-stil och på ett uppseendeväckande sätt beslöt att krossa denna medlarroll.

USA:s medlarroll hade faktiskt alltid varit märkligt onormal. Det hade inte i någon affärskonflikt varit tänkbart att som domare ha en affärspartner från en av de stridande parterna. Men i den

värld som Mellanöstern-diplomatin äger rum i, var det accepterat, nästan utan att ifrågasätta det, att rollen som opartisk ärlig mäklare skulle ges till Israels närmaste allierade, nämligen den som levererar miljarder i ekonomisk hjälp och ett toppmodernt vapensystem. Och ett nästan automatiskt veto i FN:s säkerhetsråd.

Obama och Kerry gjorde några sena och halvhjärtade försök att framstå som opartiska. Men Trump bestämde sig för att slita bort varje mask av opartiskhet från Amerikas ansikte och trampa på den.

Vad händer nu då? Jo, ett tag framöver kommer det inte att finnas någon medlare i Mellanöstern och således inte heller någon som helst fredsprocess. Men förr eller senare kommer detta vakuum att fyllas. Vem skulle kunna fylla det? Ett namn som man kommer att tänka på är Rysslands Vladimir Putin som just hade visat sig kapabel att spela en högst effektiv och kraftfull roll – om än rätt brutal – i Syrien. Ryssland har sedan många år hjärtliga relationer med palestinierna; under det gångna decenniet har Putin byggt upp intensiva relationer även med

Netanyahu. Att ta upp den övergivna medlarrollen mellan Israel och palestinierna skulle passa bra ihop med Putins projekt att återupprätta Rysslands makt i världen.

Sedan skulle Europeiska unionen – om än ansatt av många kriser – kunna få en tydligare roll i Mellanöstern. Särskilt Frankrike som traditionellt brukat vårda sina egna oberoende initiativ. Eller t.o.m. Kina som för inte så länge sen utsåg sin egen representant för Mellanöstern.

På det hela taget skulle det kanske kunna dyka upp en eller flera medlare som skulle vara lite mer opartiska än dem vi haft hittills. Och om så skulle ske, skulle det kanske ironiskt nog vara skäl att känna sig tacksam mot Donald Trump...

Kontakt: Adam Keller
1453ak@gmail.com
+972-54-2340749

Översättning: Anja Emsheimer

Förkortad version av

Stenarnas barn

Uri Avnery den 16 december 2017

FÖR GUDS SKULL – är de galna?

De samlas på marknadsplatsen, pojkar på 15, 16 år, tar stenar och kastar dem på våra soldater som är beväpnade till tänderna. Soldaterna skjuter, ibland över deras huvuden, ibland rakt på pojkarna. Varje dag såras en del, varannan dag dödas en del.

Varför då? De har inte den minsta chans att ändra den israeliska ockupationspolitiken. Det är mycket sällan som pojkarna träffar en soldat och vållar honom någon lätt skada.

Och ändå fortsätter de. Varför?

EN AV MINA VÄNNER skickade mig en artikel skriven av en respekterad palestinier. Han

beskrev sin första demonstration för många år sen.

Så som han berättar det, var han 15 år, bodde i en ockuperad by, hatade israeliska soldater. Tillammans med en grupp vänner i samma ålder gick han till centrum i sin by där en rad soldater väntade på dem.

Var och en av demonstranterna plockade upp en sten – det är inte brist på stenar i en arabisk by – och kastade den på soldaterna. Stenarna hamnade långt ifrån dem och vållade ingen skada.

Men – och nu blev den vuxne mannen extatisk – vilken underbar känsla! För första gången i sitt liv kände pojken att han slog tillbaka!

Han var inte längre en föraktad, hjälplös palestinier! Han upprätt-höll sitt folks värdighet! De äldre ledarna får vara undergivna. Inte han, inte hans vänner!

För första gången i sitt liv var han stolt, stolt över att vara palestinier, stolt över att vara en modig mänsklig varelse.

Vilken underbar känsla! För den känslan var han beredd att riskera sitt liv, om och om igen, beredd att bli en shaheed, ett vittne, en martyr.

Det finns många tusen som han.

ATT LÄSA DEN HÄR BESKRIVNINGEN var spännande för den påminde mig om någonting i min avlägsna ungdom. När jag var exakt lika gammal, 15 år.

Det var i maj 1939. De brittiska härskarna över Palestina hade just publicerat en vitbok som lade sordin på vår sionistiska vision. Världskriget närmade sig, och det brittiska imperiet behövde stöd från arabvärlden.

Några månader tidigare hade jag gått med i National Military Organization (vanligtvis hette den Irgun), den mest militanta underjordiska organisationen som var hängiven den brittiska kolonialregimen. Den sista knuffen var en irriterande händelse: för första gången hade briterarna hängt en judisk "terrorist". Jag var besluten att fylla hans plats.

På kvällen fick jag en order: i morgon vid midnatt ska vi påbörja en demonstration mot vitboken.

Var beredd på Allenby-gatan, nära Mugrabi-biografen.

Långt före den utsatta tiden var jag där och väntade med växande spänning. Exakt vid midnatt hörde man en hornsignal. Jag sprang till träffpunkten, tillsammans med hundratals andra medlemmar i Irgun. Vi upprepade slogans som någon ropade och började marschera längs gatan, då Tel Avivs genomfartsgata.

Halvvägs nerför gatan ligger Stora synagogan med sin yttertrappa. Någon rusade uppför den och höll ett lidelsefullt tal som slutade med den bibliska versen "Glömmer jag dig, Jerusalem, då ska min högra hand glömma att spela"(Psaltaren 137:5, AE).

Därifrån marscherade vi till vårt mål: den brittiska administrationens distriktskontor. Några djärva killar sprang fram, bröt upp dörrarna och började kasta högar av officiella papper. Vi brände upp dem på gatan.

Plötsligt dök brittiska soldater upp på scenen. Skott avfyrades, antingen över våra huvuden eller på oss. Det var första gången i mitt liv som någon sköt på mig. Vi sprang bort genom ett hål i staketet vid järnvägen. Efter några hundra meter hittade vi varandra igen. Vi var extatiska, övermåttan lyckliga.

Vi hade visat dom där jävla briterarna att judar kan slå tillbaka. Vi hade riskerat våra liv för vårt fädernesland. Vi hade gjort vårt folk stolt över oss.

Det var för 79 år sedan. Jag minns det som om det var igår. Och jag förstår helt och hållet de palestinska pojkarnas extas, "stenarnas barn", som idag riskerar sina liv genom att kasta stenar på meningslösa demonstrationer.

VÅRA LEDARE behandlar dessa stenarnas barn med förakt, mycket som de brittiska myndigheterna behandlade oss då.

Men en pojke på 15 år är en mäktig kraft. Hans stolthet i att slå tillbaka växer med åren. Det är en kraft som inte kan besegras. Ju fler av dem som dödas, desto starkare blir de. Ju starkare förtryckarens hand är, desto starkare är de förtrycktas beslutsamhet. Det är en naturlag.

I dagens hebreiska rike, från Medelhavet till Jordanfloden, finns det redan en liten palestinsk majoritet – nånting mellan 8.2 miljoner araber och 7.8 miljoner judar. Detta faktum är i allmänhet

dolt i officiell statistik. Eftersom det palestinska födelsetalet är mycket högre än det judiska (utom för ortodoxa judar), kommer den arabiska majoriteten obönhörligen att växa. Storisrael kommer undan för undan att bli en apartheidstat.

Vilket svar finns det på den Israeliska Rättigheten till detta? Det finns inget svar. En del i periferin drömmer om en arabisk massexodus, som den 1948. Men inget folk gör samma misstag två gånger. Vad som än händer – palestinierna kommer att hålla fast vid sin mark. De kallar denna ståndfasthet för "sumud".

I mitt huvud dyker en dikt upp av en av våra nationalpoeter från tiden före 1948: "Inget folk drar sig undan från skyddsmurarna i livet." Palestinierna är som alla andra folk. Som vi.

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1513341285>

Översättning: Anja Emsheimer

2018 års medlemsavgift

Det är dags att betala medlemsavgiften!

JIPF är en ideell förening!

Så snälla du, betala din avgift så fort som möjligt:

290kr medlemskap inkl. JIPF-bladet

540kr + stödmedlem inkl. JIPF-bladet

140kr medlem stud/arbetslös/obemedlad inkl. JIPF-bladet

190kr endast JIPF-bladet

plusgiro 475 29 17-7

**OBS; glöm inte att uppge ditt namn, adress, och gärna e-postadress
Styrelsen**

Istanbuldeklarationen om "Ett fritt Al Quds"

Extra ordinarie islamisk toppkonferens, 13.12.2017

1. Vi tillbakavisar och fördömer USA-administrationens olagliga uttalande om Al Quds status.
2. På samma sätt som vi aldrig kan acceptera Israels beslut att annektera Al Quds och deras åtgärder och därtill praxis, tillkännager vi att även detta uttalande är av noll och intet värde sett utifrån samvete, rättvisa och historia.

Vi anmodar alla FN-medlemmar, EU och det internationella samfundet att hålla fast vid Al Quds status och alla FN-resolutioner i frågan.

3. Vi betonar att det aldrig kan vara möjligt att ge upp hoppet om en suverän och oberoende stat för Palestina på basis av 1967 års gränser och med östra Jerusalem som dess huvudstad; vilket vi ser som en förutsättning för fred och säkerhet i regionen.
4. Vi deklarerar att vi kommer att verka i samarbete och samordnat för att försvara Palestinas och Al Quds sak internationellt, särskilt i FN.
5. Vi deklarerar att vi kommer att mobilisera stöd i namn av hela mänskligheten för att stärka staten Palestina och dess institutioner inom varje område.
6. Vi uppmanar alla länder som ännu inte har erkänt staten Palestina att ta detta livsviktiga steg, vilket i Algeriet 1988 förklarades som resultat av det palestinska folkets vilja att få leva fritt. Erkännandet av staten Palestina har nu blivit absolut nödvändigt för att uppnå balans mellan sunt förnuft och samvete i regionen i kölvattnet av vad som hänt på senare tid. Medan vi på nytt bekräftar att vi erkänner staten Palestina med östra Jerusalem som huvudstad, bjuder vi in hela världen att erkänna östra Jerusalem som staten Palestinas ockuperade huvudstad.
7. Vi anser att det är väsentligt att under rådande förhållanden och i försvaret av den palestinska saken uppnå palestinsk försoning utan ytterligare försening på grundval av ömsesidig respekt, tilltro, kompromiss och i total nationell solidaritet. Vi återupprepar vårt stöd i detta avseende.
8. Vi uppmanar Trump-administrationen att ompröva sitt olagliga beslut, som kan utlösa kaos i regionen, och häva sin felaktiga åtgärd.

9. Såsom Organisationen för islamiskt samarbete intygar vi på nytt vårt fulla stöd för var och en av våra palestinska bröder i synnerhet staten Palestinas president, hans excellens Mahmoud Abbas, i deras kamp för ett oberoende och suveränt Palestina med Al Quds som sin huvudstad.

http://www.mfa.gov.tr/site_media/html/oic-extraordinary-summit-istanbul-declaration-on-freedom-for-al-quds.pdf

Översättning: Anja Emsheimer

Amos Oz om J Street

17 december 2017

För några år sedan talade jag med J Street och tackade er för det arbete som ni gör och för den inspiration som ni ger oss alla som längtar efter och arbetar för fred och försoning i Israel och Palestina.

I år är det arbetet och den källan till inspiration ännu mer livsviktigt än någonsin. Om ni bryr er om Israels framtid och er egen nations framtid – här har ni en organisation som kämpar för båda. Den behöver er hjälp för att lyckas.

Jag förstår att det gångna året verkligen har gjort amerikanska judar modfällda; deras hjärtan längtar efter att få uppleva att Israel äntligen sluter fred med sina grannar, palestinierna, baserad på en tvåstatslösning. Bosättningarna har expanderat, den israeliska regeringen gör livet allt svårare för dem som på demokratiskt sätt vill uttrycka sin oenighet med deras politik – inklusive mig och mina kamrater

författare och konstnärer som angrips som förrädare.

Under tiden har en pervers allians utvecklats mellan min premiärminister och er president. Premiärminister Netanyahu hittar ständigt på falska fiender, precis som president Trump, fördömer obehagliga sanningar som falska nyheter, försöker att skrämma sina motståndare och låter extremister i sitt politiska läger att få som de vill.

Här i Israel har vi med misstro iakttagit när er president lovordat en del av de neo-nazister och vit maktanhängare som "mycket bra männis-kor", som marscherade under fanor med svastikan på gatorna i Charlottesville. För att visa att detta inte var någon tillfällighet spred han anti-muslimska videos, som en gemensam rasistisk grupp i Storbritannien hade producerat.

Trumps uttalande om Jerusalem var bara det senaste exemplet för hans tendens att välja sina

supportrars tillfälliga applåder framför det hårda diplomatiska arbetet i strävan efter fred. Naturligtvis är Israels huvudstad Jerusalem och vi längtar efter den dag då USA:s ambassad i Israel är här, på gångavstånd från dess ambassad för Palestina i östra Jerusalem. Men Trumps tillkännagivande gör inte att den dagen kommer närmare. Det är inte ledarskapet som de av oss som längtar efter fred behöver från Förenta staterna.

Men lite goda nyheter: Netanyahu kommer inte sitta vid makten för alltid, inte heller Trump.

Under min livstid har jag sett många ledare komma och gå. Jag har upplevt mycket hoppfulla tider och mycket sorgliga tider. Jag har förstått att det inte är till någon hjälp att oroa sig. Och inte heller att förtvivla. Det som hjälper är att kämpa för det man tror på.

När historiens pendel slår åt fel håll – då är det vår sak att arbeta på att den slår åt rätt håll.

I Israel och Förenta staterna måste vi arbeta tillsammans för att försvara mänskliga värden och stå upp för fred och tolerans.

Who will laugh last?

**Single-handedly,
Trump put an end
To 40 years of
American mediation
In our region.**

Och trots bakslagen måste vi fortsätta att arbeta för en tvåstatslösning. Återstår bara den pragmatiska, praktiska lösningen på vår konflikt som har vållat vårt land så mycket blodsutgjutelse och sorg.

Jag litar på att J Street kommer att fortsätta kampen för det ni tror på. Och nu mer än någon-sin hoppas jag att ni kommer att stödja dem.

Tack.

Amos Oz

J Street är den politiska hemvisten för amerikaner som stödjer Israel och är för fred och som vill att Israel ska vara säkert, demokratiskt och det nationella hemmet för judar. Vi som arbetar med amerikansk politik och det judiska samhället förespråkar en policy som påskyndar gemensamma amerikanska och israeliska intressen lika väl som judiska och demokratiska värden som leder till en tvåstatslösning för den israelisk-palestinska konflikten.

<http://jstreet.org/>

Översättning: Anja Emsheimer

**Who will fill
The vacuum?
Who will
Laugh last?**

Published in Haaretz, 08/12/17

Israeler – trotsa bojkotten av araber - åk och handla i Wadi Ara

Liebermans uttalande om att invånare i Wadi Ara "formellt sett är medborgare i Israel, men de är inte en del av Israel", slår mer tillbaka på staten än på dem som bor i Wadi Ara.

Ledare i Haaretz den 11 december 2017

Försvarsminister Avigdor Lieberman uppmanade igår till bojkott av de boende i den i huvudsak arabiska Wadi Ara-regionen i norr. "Jag uppmanar till bojkott av Wadi Ara. Åk inte dit och handla inte där," sade han och förklarade varför: "Så att de förstår att de inte är önskvärda här. De är inte en del av oss."

Bakgrunden till hans svepande, rasistiska, ultranationalistiska uppmaning var de sammandrabbningar som på sabbaten bröt ut i Wadi Ara efter president Trumps tillkännagivande att Förenta staterna erkänner Jerusalem som Israels huvudstad. Vid demonstrationer i norr kastade demonstranterna stenar på en buss, på polisbilar och andra fordon.

"Dessa människor hör inte till Israel. De har ingen koppling till det här landet, och de arbetar inifrån", sade Lieberman om de israeliska medborgare som bor i Wadi Ara. Detta är inte ännu ett fall av felsägning hos en lidelsefull minister utan snarare en konsekvent politik hos en person med en oupplyst, judisk ultranationalistisk världsåskådning. I en

annan radiointervju upprepade han sina eggande kommentarer: "Det finns inget för dessa människor i staten Israel. De måste vara en del av den palestinska myndigheten," sade han – och uppmanade åter till bojkott av deras företag.

Att peka ut medborgare på grundval av nation och religion och uppmana till bojkott av dem är välkända kännetecken på lömska regimer som svar på ett hot. Liebermans kommentar att invånarna i Wadi Ara "formellt sett är medborgare i Israel men inte en del av Israel," faller mer tillbaka på staten Israel i vars ministär Lieberman är en äldre ledamot än på invånarna i Wadi Ara.

Har israeliska regeringar genom åren behandlat invånarna i Wadi Ara som jämlika medborgare? Har Israel visat känslighet gentemot arabiska medborgares komplexa identitet som regelbundet befinner sig i en svår sits mellan sina bröders situation under den israeliska ockupationen och att vara andra klassens israeliska medborgare?

Man förstår att det inte går att berättiga våldsamt uppror, men

det är en grundläggande skillnad mellan att fördöma våld å ena sidan och rasistiska generaliseringar och uppmaningar till bojkott och att förflytta en befolkning å den andra. Arabiska medborgare i Israel är en viktig del av den civila strukturen i landet trots den pågående diskrimineringen mot dem. En ansvarskännande regering måste göra allt den kan för att främja vårt gemensamma liv snarare än att skada det.

Lieberman – vars medborgarskap inte är mer legitimt än arabiska medborgares – har gjort sig av med det ansvaret. Han har gjort till en vana att få irriterade utbrott, provocera och splittra, men inte en enda minister, och förvisso inte

premiärministern, har stått upp för att försvara de boende i Wadi Ara. En minister som hetsar mot medborgare och uppmanar till bojkott av dem kan inte duga i hans ställning. Det enda svaret på hans skam är ett medborgerligt initiativ att inte bara vägra samarbeta med bojkotten utan också att faktiskt åka och handla i Wadi Ara.

Ovanstående artikel är Haaretz huvudledare och publicerad i hebreiska och engelska tidningar i Israel.

<https://www.haaretz.com/opinion/editorial/1.828146>

Översättning: Anja Emsheimer

B'TSELEM Press Release
November 22, 2017

Israel is so confident of its ability to expel Palestinian communities that it no longer even bothers to create the illusion of legal proceeding

Over the past month, the state has informed three Palestinian communities that it intends to expel them from their homes and land. The notification was made by leaving orders on the roadside.

In the northern Jordan Valley, on 9 November 2017 the state notified two communities – Umm a-Jamal and Ein al-Hilweh – that they must leave their homes within eight days. These communities total 20 families, five of whom live in the area on a seasonal basis. The total number of residents is 130, including 66 youths and children under the age of 18.

In the Ma'ale Adumim area, on 16 November 2017 the state informed the residents of Jabal al-Baba that they must leave their homes within

eight days. This community numbers about 60 families, and has a total of 284 residents, including 151 youths and children under the age of 18.

Israel has acted for years to expel communities around the West Bank. In the past, its efforts were based mainly on military orders concerning planning and building. However, the proceedings concerning such orders are protracted and require the precise mapping of the land and buildings, as well as the issuing of separate demolition orders for each building.

Now the state has found a new mechanism it hopes will enable it to circumvent such proceedings and accelerate the expulsion of residents: the Order concerning Unauthorized Buildings (Temporary Provision) (Judea and Samaria) (No. 1539), 5744-2003.” This order was originally intended for the expulsion of settlers from “outposts” established around the West Bank, although the state very rarely used it for this purpose. The order allows the Military Commander to declare an area in the West Bank a “confined area,” and to order the eviction of all property in that area. On this basis of this order, GOC Central Command Major-General Roni Numa signed the new orders concerning the Palestinian communities.

It seems that Israel is so confident in its ability to expel entire villages without incurring judicial or international criticism that it is no longer bothering to create even the illusion of legal proceedings. However, the difference between the proceedings is purely technical. The planning and building proceedings never stopped the state; even if they managed to postpone expulsion, they never removed the threat of expulsion from thousands of people. Over many years, thousands of Palestinians in dozens of communities have lived under a constant and real threat. The state has refused to regulate their status, allow them to connect to the water and electricity infrastructure, establish educational institutions for their children, pave roads to their living areas, and maintain a reasonable living routine.

The state has recently declared its intention to expel two additional communities over the coming months – Susiya in the southern Hebron Hills and Khan al-Ahmar close to Ma’ale Adumim. Defense Minister Avigdor Lieberman announced that in the absence of opposition from the American Administration, these communities will be expelled by April 2018. The expulsion proceedings against these communities have continued for years before the Supreme Court, which has refrained from prohibiting their expulsion.

Whatever the proceedings used by the state in its attempt to expel Palestinian residents from their homes, the crime is the same: the forcible transfer of a protected population, which amounts to a war

crime. This is the case whether the violence used is direct or indirect, physical or administrative. Whether the expulsion is undertaken by force or by creating an intolerable reality that forces the residents to leave their homes and land – the essence is the same. All those involved in committing this crime – including the Prime Minister, Defense Minister, the justices who approve the expulsion, and the GOC who signs the orders – bear personal liability.

*For additional information: Amit Gilutz, +972-54-6841126,
amit@btselem.org*

Our mailing address is

*B'Tselem, The Israeli Information Center for Human Rights in the
Occupied Territories*

P.O. Box 53132, Jerusalem 9153002

Kung och Kejsare

Uri Avnery den 2 december 2017

SIONISM ÄR en antisemitisk troslära. Så var det från första början.

Theodor Herzl, grundaren och författare från Wien, hade redan skrivit några verk med en tydligt antisemitisk vinkling. För honom var sionism inte bara en geografisk förflyttning utan också ett sätt att göra den föraktliga affärsjuden i diasporan till en ärlig, idog mänsklig varelse.

Herzl åkte till Ryssland för att få stöd från de antisemitiska ledarna, som även manade till pogromer, för sitt projekt att flytta bort judarna.

Ja, det var alltid en huvudpunkt i sionistisk propaganda att endast i den framtida judiska staten skulle judar kunna leva ett normalt liv. Deras slogan var att "välta den

sociala pyramiden" – och ställa den på en säker grund med arbetare och bönder i stället för spekulanter och bankirer.

När jag var skolpojke i Palestina (då), var allt vi fick lära oss genomsyrat av ett djupt förakt för "exiljudar", de där judarna överallt som föredrog att stanna kvar i diasporan. De var definitivt mycket underlägsna oss.

Klimax nåddes tidigt på 1940-talet av en liten grupp vars smeknamn var "kanaaniterna". De tillkännagav att vi var en helt ny nation, en hebreisk nation, och att vi inte hade något att göra med judar någonstans. När hela vidden av förintelsen blev känd, minskade dessa röster men tystades inte.

ANTISEMITERNA för sin del föredrog alltid sionisterna framför andra judar. Adolf Eichmann tillkännagav som bekant att han föredrog att ha att göra med sionisterna eftersom de var mer "biologiskt värdefulla".

Till och med idag applåderar judehatare överallt högt och ljudligt staten Israel, som bevis på att de inte är antisemiter. Israeliska diplomater ställer sig inte avvisande till att använda sig av deras stöd. De älskar alt-right-rörelsen.

Detta hindrade inte staten Israel från att utnyttja stödet från världsjudenheten. För länge sen brukade man skämta: Gud den allsmäktige delade sin gåva rättvist mellan araberna och israelerna. Han gav araberna olja, som försedde dem med ekonomisk och politisk slagkraft, och Han försåg i samma syfte israelerna med världsjudenheten.

Staten Israel behövde tidigt och desperat amerikanska judars pengar – för att bokstavligen kunna köpa bröd nästa månad. Premiärminister David Ben-Gurion övertalades att åka till USA för att uppvakta dem. Men det fanns ett problem: Ben-Gurion, ärkesionist, var besluten att tala om för dem att de måste lämna allt och komma till Israel. Hans medhjälpare hade svårt att övertyga honom om att vänligen inte nämna aliyah (immigration, ordagrant "att gå upp").

DET OJÄMNA förhållandet råder än idag. Israeler föraktar i

hemlighet amerikanska judar därför att de föredrar "Egyptens köttgryta" framför att leva som ärliga människor i den judiska staten men kräver villkorslöst politiskt stöd. De flesta amerikansk-judiska organisationerna förser dem med det. De har en enorm maktposition i Washington DC där AIPAC, den sionistiska lobbyen, ses som den näst mäktigaste politiska organisationen efter National Rifle Association.

Tyvärr skapar relationen alltför problem som inte längre kan döljas.

DET SENASTE utbrottet kom från oväntat håll. Det har ett ovanligt namn: Tzipi Hotovely. Hennes namn är georgiskt. Hennes föräldrar emigrerade förvisso (eller "gjorde aliyah") från den forna Sovjetrepubliken. (Eftersom man i hebreiskan inte skriver ut vokaler, är det få israeler som vet hur man ska uttala det här namnet rätt.)

Tzipi (diminutiv för Tzipor, fågel) är en både intelligent och vacker kvinna på 39 år. Hon är också en extrem högerkvinna. Hennes betraktelsesätt är en kombination av radikal nationalism och ortodox religion. Hon är förstas medlem i Likud. Det hjälpte henne att nå den höga befattningen som biträdande utrikesminister.

Så vem är utrikesminister? Ingen. Netanyahu är alltför klok för att utse någon till denna höga befattning, ifall han eller hon skulle bli en rival. Det höjer Tzipis ställning.

I allmänhet håller sig Hotovely lugn. Men för ett par veckor sedan kom hon med en riktig bomb.

I en intervju med en amerikansk affär attackerade den biträdande utrikesministern på ett illvilligt sätt amerikansk judenhet och upprepade gamla antisemitiska slogans. Bland annat attackerade hon de amerikanska judarna för att de inte skickar iväg sina söner till USA:s armé. Som ett resultat av detta, sade hon, kan de inte förstå israeler vars söner kämpar varje dag.

Det är en gammal anklagelse. Jag minns när jag såg ett nazistiskt flygblad släppas ner från tyska flygplan över de amerikanska gränslinjerna i Frankrike under andra världskriget. Det visade en fet jude som rökte cigarr och trakasserade en äkta arisk, amerikansk kvinna; där stod det: "Medan du spiller ditt blod i Europa, våldtar juden din hustru där hemma!"

Själva anklagelsen är förstås nonsens. Utkastet har sedan länge upphävts i USA. USA:s armé består av volontärer från underklassen. Judar hör i allmänhet inte dit.

Hotovely har fördömts allmänt men inte avskedats. Hon är fortsatt ansvarig för alla israeliska diplomater.

DEN HÄR INCIDENTEN var bara den senaste i en lång rad av bekymmer i relationerna mellan de två grupperna.

Från första början har staten Israel sålt många religiösa privilegier till det israeliska ortodoxa etablissemanget vars röster i Knesset var och är viktiga för att få ihop en regeringskoalition.

I Israel förekommer inte borgerlig vigsel. Alla äktenskap ingås religiöst. Om en israelisk judisk man vill gifta sig med en kristen eller muslimsk kvinna – det händer sällan – måste de åka till närbelägna Cypern. Äktenskap som ingåtts utomlands erkänns.

Men i modern judendom finns det åtskilliga religiösa grupper. I USA är de viktigaste grupperna liberala – reformjudendomen och konservativ judendom. De erkänns nästan inte i Israel. Alla äktenskap är strikt ortodoxa. Likaså övervakningen av kosher-butiker, ett mycket lukrativt företag.

Detta innebär att de viktigaste inriktningarna i amerikansk judenhet praktiskt taget inte har några rättigheter i Israel. De existerar knappast här.

Som om det inte vore nog – det råder också en illasinnad konflikt om den västra muren, judarnas heligaste plats. Den anses vara den enda kvarlevan av det judiska templet som förstördes av romarna för ca 2100 år sedan. (Men det är bara en kvarleva från en yttre stödmur.)

Medan den i teorin tillhör alla judar, har den israeliska regeringen låtit denna heliga plats bli de ortodoxas som bara tillåter män att närma sig den. De som tillhör reformjudendomen och kvinno-

organisationer protesterade, och till sist uppnådde man en kompromiss som förbehåller huvuddelen av muren åt de ortodoxa men lämnar en separat del till kvinnor och reformjudar. Nu har regeringen upphävt kompromissen.

DET GRUNDLÄGGANDE problemet är att hela förhållandet mellan israeler och diasporajudar bygger på en lögn: tron att de tillhör samma folk. Det gör de inte.

Verkligheten skilde dem åt för länge sen. Det sanna förhållandet är att israeliska "judar" är en ny nation, skapad av de andliga, geografiska och sociala verkligheterna i det nya landet – som att USA:s amerikaner skiljer sig från britterna eller britterna skiljer sig från australiensarna.

De har en stark känsla av att tillhöra varandra, av ett gemensamt arv och av familjeband. Men de är olika.

Ju förr de båda sidorna erkänner detta officiellt, desto bättre för dem båda. Amerikanska judar kan

stödja Israel som – låt oss säga – irländska amerikaner kan stödja Irland, men det är deras sak. De är inte skyldiga att vara lojala mot Israel och behöver inte visa respekt för oss.

Israel å sin sida kan hjälpa judar var än de råkat i knipa och tillåta dem att förena sig med oss. Välkomna.

Men vi tillhör inte en gemensam nation. Vi i Israel är en nation som består av israeliska medborgare. Amerikanska och andra judar är en del av sina respektive nationer och av den världsomspännande judiska etniskt-religiösa gemenskapen.

Netanyahu skulle, liksom drottning Victoria, vilja vara "kung och kejsare" – Israels kung och judarnas kejsare.

Nåväl, det är han inte.

<http://zope.gush-shalom.org/home/en/channels/avnery/1512137281>

Översättning: Anja Emsheimer

JIPF-BLADET I DIN MOBIL/DATOR/SURFPLATTA

Till våra läsare,

Hjälp oss spara pengar och miljön.

Du kan få JIPF-bladet som pdf-fil istället för på papper.

Skicka ett e-mail till redaktionen@jipf.nu så fixar vi det.

Shalom!

EUROPEISKA LÄNDER ÄR FÖRST MED KRAV PÅ ISRAEL ATT BETALA TILLBAKA FÖR FÖRSTÖRDA BYGGEN PÅ VÄSTBANKEN

JOY BERNARD

19 OKTOBER 2017

Åtta länder ålägger Israel att ge dem ekonomisk kompensation för den infrastruktur som man har förstört och konfiskerat i Område C på Västbanken.

IDF demolishes 7 EU funded West Bank Beduin structures. (photo credit: JERUSALEM PERIPHERY FORUM)

Åtta av EU:s medlemsstater har tagit ett steg utan motstycke genom att skriva ett brev med krav på att Israel ersätter dem för sitt beslut att förstöra byggnader på Västbanken som hade planerats för att utrusta lokala skolor (oftast till beduinsamhällena),

rapporterade franska dagstidningen *Le Monde* i onsdags kväll.

De åtta länderna uttryckte även sin bestörtning över Israels konfiskering av solpaneler som EU:s högkvarter på Västbanken hade betalat.

Byggnaderna som Israel hade förstört, hävdar brevet, var alla avsedda att hjälpa invånarna i det blandade israelisk-palestinska Område C i territorierna, och den israeliska regeringen valde att flytta dem beroende på att de inte hade upprättats lagligt eller beställts.

Länderna som skrivit under – Frankrike, Belgien, Italien, Spanien, Sverige, Luxemburg och Irland – kräver nu, enligt *Le Monde*, att Israel kompenserar dem ifall man beslutar att inte betala för utrustningen som man konfiskerat. Avgiften som varje land kräver som kompensation uppgår till 31 151 euro.

”Vi hoppas uppriktigt att våra krav på återbetalning så snart som möjligt ska tillfredsställas villkorslöst, och om inte bör Israel utan dröjsmål betala en kompensation,” skrev dessa EU-medlemsländer i brevet som *Le Monde* fått.

Brevet, som endera dagen förväntas skickas till Israels utrikesdepartement, fortsätter att notera att ”användandet av tvingande

åtgärder som rivningar och konfiskering av förråd för människor liksom skolbyggnader står i vägen för humanitärt bistånd (som skulle erhållas) och motsäger Israels engagemang internationellt sett... Det förorsakar den palestinska civilbefolkningen lidande.”

Fortfarande förväntas Israel att svara på denna rapport.

I augusti klämde EU åt Israel för deras beslut att förstöra illegala palestinska skolor. Man uppmanade då Israel att ”stoppa förstörande och konfiskeringar av palestinska hus och egendom enligt de skyldigheter en ockupationsmakt har, enligt internationell humanitär rätt, och att sluta med policyn att upprätta och utvidga bosättningar, samt att planera mark för enbart israelisk användning och förmena palestinierna någon utveckling.”

<https://www.israelandstuff.com/eu-countries-seek-for-compensation-after-israel-destroyed-its-illegally-erected-structures>

Översättning: Anja Emsheimer

Slap in the face

**How should IDF soldiers
Act towards Palestinian girls
In the fields of Nabi Saleh?**

**Very simple.
The soldiers should not be
there.**

Published in Haaretz, 22/12/17

En flickas Chutzpah:

Tre Skäl till att en Palestinsk Tonårsflicka driver Israel till Vansinne

Ahed Tamimi, center, and her cousin Nour Tamimi, left, and a Palestinian woman pushing and hitting Israeli soldiers in a screen grab from a video that has gone viral, December 15, 2017. Facebook

Ahed Tamimi, 16 år, är en hjältinna, en palestinsk hjältinna. Kanske kommer intifadan genom att smälla till soldater att lyckas där alla andra motståndssätt har misslyckats.

Israelisk armé arresterar palestinsk tonårsflicka som slog till soldater; 'Hon borde sluta sitt liv i fängelse'

Palestinsk flicka i viral video arresterad för att hon får ockupationen att se illa ut.

Fadern till palestinsk flicka som slår till en israelisk soldat i viral video: Hon var upprörd eftersom en släkting skjutits i huvudet.

Förra tisdagen sköt soldater ur Israels försvarsstyrkor Hamed al-Masri, 15 år, i huvudet och sårade allvarligt den obeväpnade pojken från Salfit. I fredags sköt soldater den obeväpnade Mohammed Tamimi, även han 15 år, i huvudet samt sårade allvarligt pojken från Nabi Saleh. Även det i fredags - soldater dödade Ibrahim Abu Thuraya, som fått båda benen amputerade, genom att skjuta också honom i huvudet. Samma dag stod Ahed Tamimi, 16 år, på gårdsplanen till sitt hem tillsammans med sin väninna och slog till en IDF-officer som hade trängt sig in i hennes hem.

Israel vaknade ilsket upp ur sin dvala: Hur vågar hon. De tre offren för det barbariska skjutandet intresserade inte israeler, och media brydde sig inte ens om att rapportera om dem. Men Tamimis slag (och sparkar) framkallade vrede. Hur vågar hon slå en IDF-soldat? En soldat vars vänner slår till, pryglar, för bort och givetvis skjuter palestinier nästan varje dag.

Hon är verkligen fräck (chutzpah), Tamimi. Hon bröt reglerna. Det är bara soldaterna som får slå. Det är hon som är den riktiga provokatören, inte soldaten som bröt sig in i hennes hem. Hon, vars tre nära släktingar dödades av ockupationen, vars föräldrar har arresterats otaliga gånger och vars far har dömts till fängelse i fyra månader för att ha deltagit i en demonstration vid ingången till en mataffär – hon vågade göra motstånd mot en soldat. Palestinsk chutzpah. Tamimi borde bli förälskad i soldaten som trängde sig in i hennes hem, kasta ris på honom, men, otacksam som hon är, belönade hon honom med ett slag. Allt det här beror på "provokationen". Annars skulle hon säkert inte hata sin besegrare.

Men det finns andra källor till den ohämmade lusten att hämnas på Tamimi. (Utbildningsminister Naftali Bennett: "Hon borde sluta sitt liv i fängelse.") Flickan från Nabi Saleh förstörde flera av israelernas myter. Värst av dem alla var att hon vågade förstöra den israeliska myten om masku-

linitet. Plötsligt visar det sig att den heroiske soldaten, som vakar över oss dag och natt med mod och djärvhet, ställs mot en flicka med tomma händer. Vad händer med vår manschauvinism som Tamimi bröt ner så lätt, och med vårt testosteron?

Plötsligt såg israeler den grymma, farliga fienden som de möter: en 16-årig flicka med lockigt hår. All den demonisering och avhumanisering i de baktalande medierna bröts genast ner när de mötte en flicka i blå tröja.

Israeler har tappat förståndet. Det här är vad de hade hört. De är vana vid att höra om terrorister och terror och mordiskt beteende. Det är svårt att anklaga Ahed Tamimi för allt det; hon hade inte ens en sax i händerna. Var är den palestinska grymheten? Var är faran? Var är ondskan? Man skulle kunna bli galen. Plötsligt hade alla korten blandats om: I ett sällsynt ögonblick såg fienden så mänsklig ut. Självklart kan man lita på Israels propaganda-maskineri och deras hjärntvätt som arbetar så effektivt med att svärta Tamimis personlighet så snart som möjligt. Hon kommer också att kallas för en grym terrorist som är född för att döda; det kommer att heta att hon inte har några rimliga skäl och att det inte finns någon anledning till hennes beteende.

Ahed Tamimi är en hjältinna, en palestinsk hjältinna. Hon lyckades att göra israelerna galna. Vad ska krigsreportrarna och uppviglarna på högerkanten och säkerhets-

experterna säga? Vad tjänar dessa specialenheter till, 8200 (en specialenhet, AE), Oketz, Duvdevan, Kfir och alla dessa andra specialenheter om IDF till slut ställs inför en hjälplös civilbefolkning, som har tröttnat på ockupationen, förkroppsligad av en flicka med en keffiyeh över sina axlar?

Medan Israel har reagerat på det enda sätt man känner till: att nattetid föra bort henne hemifrån och arrestera hennes mor. Men i djupet av sitt hjärta vet antagligen varje hygglig israel inte bara vem som har rätt och vem som har fel, utan också vem som är stark och vem som är svag. Soldaten,

beväpnad från topp till tå, som tränger sig in i ett hem som inte är hans, eller den obeväpnade flickan som försvarar sitt hem med ett slag och sin förlorade ära med sina bara händer?

Gideon Levy

Korrespondent vid Haaretz

https://www.haaretz.com/opinion/.premium-1.830229?utm_source=smartfocus&utm_medium=email&utm_content=www.haaretz.com/opinion/.premium-1.830229&utm_campaign=Gideon+Levy&utm_term=20171221-02:14&utm_writerAlerts=true

Översättning: Anja Emsheimer

Uttalande vid Internationella Solidaritetsdagen med det Palestinska Folket

28 november 2017

Vi, Addameer, har deltagit vid en hel del internationella solidaritetsdagar med det palestinska folket. Vi har firat dem i Palestina; vi har firat dem i New York; och vi har firat dem i Genève.

Händelsen, som började som en diplomatisk övning och firas på dagen för antagandet av 1947 års delningsplan, har blivit en dag för tomma plattityder. Varje år påminns vi om det internationella samfundets engagemang för det palestinska folket och vilja att hålla ockupationsmakten ansvarig för sina brott enligt internationell rätt. I många länder är det inte

ens helt klart om det överhuvudtaget finns någon vilja; allt vi hör är löften och oron.

Med det sagt – något har hänt under det gångna decenniet. Den här dagen har mer kommit att handla om samhällelig organisering, om att höja medvetenheten och engagemanget med solidaritetsgrupper. De viktiga händelserna är inte längre de som äger rum i FN:s salar, det är snarare de som äger rum på gatorna och i universiteten. Vi välkomnar denna förändring. Sjuttio år efter delningsplanen har det blivit oerhört uppenbart att

det internationella samfundet inte kommer att ställa Israel till svars om inte det civila samhället kraftfullt utövar påtryckningar på dem.

Så på själva dagen i morgon rekommenderar vi alla människor som sätter press på större institutioner att hålla Israel ansvarigt. Vi vill också tacka er för ert stöd för den palestinska saken under det gångna året.

Addameer planerar för nästa år kampanjer och möjligheter att ytterligare engagera både det palestinska samhället och våra anhängare världen över.

Vi är fast övertygade om att förändring kommer att ske ute på gatorna och i samhället, inte i maktens salar. Det är lokala påtryckningar och påtryckningar från samhället, vare sig det är i EU eller Latinamerika, som kommer

att tvinga länder att behandla ockupationsmakten i enlighet med dess brott.

Det internationella civilsamhället kommer att vara det som gör skillnaden för det palestinska folket, inte de som skakar hand med ockupanten.

Addameer Prisoner Support and Human Rights Association
P.O. Box:17338, Jerusalem
3 Edward Said Street
Sebat Bldg.

1st Floor, Suite 2

Ramallah, Palestine

Tel: +972 (0)2 296 0446/297 0136

Fax: +972 (0)2 296 0447

Email: info@addameer.ps

Website: www.addameer.org

<http://www.addameer.org/news/statement-international-day-solidarity-palestinian-people-2017>

Översättning: Anja Emsheimer

Glad Hanukkah. Befria Palestina. Satsa på rättvisa.

Igår kväll, när jag och min familj tände vår menorah på sjätte Hanukkahkvällen, kom jag ihåg hur judiska högtider i Palestina, omvandlades till upptrappat förtryck av palestinier. Jag mindes hur israeliska militära checkpoints stängdes för palestinska ID-innehavare så att israeliska soldater kunde få ledigt, och rörelsefriheten stoppades för dem som för-sökte nå sin mark, sina

arbe-ten, skolor och familjer. Jag mindes den enorma menoran som israeliska soldater hade rest vid checkpointen i Zatarah mellan Ramallah och Nablus som en påminnelse för palestinier om vem som bestämmer och vem Israel menar att marken tillhör – en grotesk påminnelse om judisk identitet och judiska symboler.

Jag tänder ljusen för att avvisa denna påminnelse och för att sprida ljus i hopp om en annan vision – en som kännetecknas av rättvisa och befrielse snarare än diskriminering och rasism. Ingen av oss, oberoende av vem vi är, har råd att låta Israels våldsamma förtryck av palestinier fortsätta.

Trumps illegala uttalande nyligen att Jerusalem är Israels huvudstad blottlägger det som alltid varit sant: vi kan inte vänta på någon förändring uppifrån. Förändring kan endast komma från människor med samvete och som gemensamt avvisar förtryckarsystem, från USA till Palestina. Tillsammans kan vi och kommer vi att vinna. Men ingen av oss kan göra det på egen hand.

Vi gjorde så mycket tillsammans 2017. Vi trotsade den farliga lagen mot rörelsen för bojkott, desinvestering och sanktioner (BDS) som skulle ha berövat oss rätten till bojkott. Vi bidrog till att bana vägen för det första lagförslaget någonsin i kongressen som försvarade palestinska mänskliga rättigheter. Över 70 gånger utmanade vi mainstream-berättelser i media. Vi koordinerade riksomfattande och direkta aktioner och protester samt mycket mer.

Vi vet vad vi måste göra 2018: Vi måste genomdriva de modiga initiativ till lagstiftning som stödjer palestinska rättigheter. Vi måste en gång för alla bekämpa federala

lagar mot BDS. Vi behöver BDS-segrar - från kyrkors desinvesteringar till kommunala segrar, till Hewlett Packard-företag och andra som liksom de låter bli att investera i Israels ockupation. Vi måste bygga vidare på en gränsöverskridande solidaritetsrörelse från USA till Palestina. Det innebär också att vårda de frön som såddes inför mötet som hölls av delegationen från En värld utan murar, som vi är med och stöder. Israelisk apartheid är en skymf mot befrielsekampen överallt, även den här i USA. När vi arbetar för palestinska rättigheter, sprider vi ett ljus för rättvisa och bygger den värld vi vill se – den värld som vi vill leva i. Vi har alla en del i detta – för frihetens, rättvisans och jämlikhetens skull för alla. Låt oss nu kavla upp ärmarna och se till att det sker.

Glad Hanukkah. Befria Palestina.

Framåt!

ANNA BALTZER Director of Organizing and Advocacy, US Campaign for Palestinian Rights

US Campaign for Palestinian Rights, USCPR, är en nationell sammanslutning av hundratals grupper som arbetar tillsammans för frihet, rättvisa och jämlikhet.
<https://uscpr.org/>

Översättning: Anja Emsheimer

Israel har publicerat en lista på organisationer vars ledande medlemmar vägras inresetillstånd till Israel och Palestina pga deras stöd till BDS. JIPF finns inte med på listan (än?) men vi stödjer PGS i deras protest.

Palestinagrupperna svartlistade av Israel. Får inte besöka Palestina.

Israel svartlistar 20 solidaritetsorganisationer som kommer att nekas inträde till Israel och därmed också till Palestina. Palestinagrupperna i Sverige (PGS) är en av organisationerna på listan, tillsammans med bland andra Jewish voice for Peace, American Friends Service Committee (kväkarna) i USA och Palestinakommittén i Norge. Orsaken sägs vara stödet för BDS.

Inreseförbudet innebär bland annat att Palestinagrupperna inte tillåts besöka de barn- och ungdomsorganisationer som vi samarbetar med på Västbanken. Vi kommer då inte att kunna följa upp de projekt som bland annat får statliga bidrag. För att ta oss till Västbanken och Gaza måste vi resa via Israel. Även palestinska gränsen mot Jordanien kontrolleras av Israel.

Detta är ett sätt för Israel att försöka tysta den internationella solidaritetsrörelsen som stödjer det palestinska folkets strävan efter frihet och mänskliga rättigheter. Israel lägger enorma resurser på att försöka stoppa bojkottrörelsen, som vuxit sig stark runtom i världen och visar resultat. Företag flyttar sina investeringar, artister ställer in spelningar och många människor köper inte israeliska varor.

2005 lanserades BDS-uppropet av 170 organisationer i det palestinska civilsamhället med uppmaningen till omvärlden att stödja bojkott, desinvestering och sanktioner mot Israel till dess att ockupationen upphör. BDS är en icke-våldsmetod i kampen för ett fritt Palestina och en rättvis fred. Rörelsen utgår från internationell rätt och hämtar inspiration från kampen mot apartheid i Sydafrika, där bojkott var en viktig del av motståndet. PGS ser det som en självklarhet att stödja detta.

Israel välkomnas i internationella samarbeten och har förmånliga samarbetsavtal med bland annat EU. Att då svartlista demokratiska organisationer som arbetar för internationell rätt och mänskliga rättigheter baserat på politiska åsikter är helt oacceptabelt.

PGS uppmanar andra organisationer och Sveriges regering att verka för att inreseförbudet omedlebart hävs.

Fullständiga listan på organisationer är:

The France Association Palestine Solidarity, BDS France, BDS Italy, The European Coordination of Committees and Associations for Palestine, Friends of Al-Aqsa, Ireland Palestine Solidarity Campaign, The Palestine Committee of Norway, Palestine Solidarity Association of Sweden (PGS), Palestine Solidarity Campaign, War on Want, BDS Kampagne, American Friends Service Committee, American Muslims for Palestine, Code Pink, Jewish Voice for Peace, National Students for Justice in Palestine, US Campaign for Palestinian Rights, BDS Chile, BDS South Africa, BDS National Committee

Kontakt:

Anna Wester, ordförande anna@palestinagrupperna.se

Yvonne Fredriksson, projektsamordnare yvonne@palestinagrupperna.se

Slåss för fred – utan rasism

Dror Feiler tar avstånd från antisemitiska slagord under demonstrationen mot Israel

FOTO: BJÖRN LINDAHL

Stockholm 9 december: Demonstration efter Trumps beslut att flytta USA:s ambassad till Jerusalem.

I **dagarna firar** vi judar världen över Hannuka, ljusets högtid. Men i år har ett antal antisemitiska attacker i Sverige kastat långa skuggor över firandet: attacker och brandbomber i Göteborg och Malmö. För mig blev det dock än

mer smärtsamt att det framfördes grova antisemitiska uttryck från scenen under en demonstration i Stockholm, där jag själv deltog. Demonstrationen riktade sig mot **Trump**s beslut att flytta [Israels](#) huvudstad

till [Jerusalem](#) – ett de facto erkännande av Israels ockupation av palestinsk mark och därmed undergrävande av själva idén om en kommande tvåstatslösning med Jerusalem som huvudstad för båda nationerna.

Personen som uttryckte sig rasistiskt mot judar var inte uppsatt på talarlistan, och jag var inte på scenen just då och eftersom jag inte förstår arabiska gick det mig helt förbi, i annat fall hade jag förstås ingripit. Men nu när det bekräftats av arabisktalande personer som granskat ett filmmaterial från demonstrationen har jag tvingats konfronteras med detta och ingen är mer berövad och upprörd över detta än jag.

Jag är smärtsamt medveten om antisemitismens förödande konsekvenser. Merparten av min familj mördades av nazisterna under förintelsen och jag har i Sverige fått hakkors sprejat på min dörr och blivit misshandlad av nazister.

Alla som följt mitt fyrtioåriga engagemang inom fredsrörelsen vet att jag alltid tydligt markerat mot såväl osmakliga och historielösa paralleller mellan Israel och Nazityskland som, i de enstaka fall där det förekommit, antisemitiska slagord. Jag vill också understryka att min erfarenhet är att antisemitism inte är representativ för rörelsen som kämpar för en rättvis fred i Israel-Palestina. På just den här demonstrationen tog alla andra talare tydligt och med eftertryck avstånd från

antisemitism. Men nu kommer det förstås helt i skymundan.

Det är uppenbart att alla vi som deltog i den nämnda demonstrationen och som ser oss som en del av fredsrörelsen behöver ägna oss åt självkritik. Hur kunde en talare få uttrycka sig rasistiskt från scenen? Varför har vi inte lyckats hålla helt tätt mellan legitim Israelkritik och förkastliga antisemitiska åsikter? Och hur bygger vi broar när polariseringen hotar att isolera oss i politiska trygghetszoner? Men det vore olyckligt om självkritiken resulterade i förlamning. Att vi drar oss tillbaka till positioner där vi inte behöver utsätta oss för några risker: bland våra likar som delar vår bakgrund och position i samhället, och bakom tangentbordet där vi har full kontroll över varje stavelse.

För mig, som är övertygad om att demokrati är någonting som byggs tillsammans, är det viktigt att fortsätta verka i breda sammanhang och möta människor som inte alltid delar min världsåskådning. Och det medför självklart risker. Israel-Palestina är ett minfält att navigera i. Det finns grupper som utnyttjar befogad ilska mot Israels folkrättsvidriga politik för att framföra antisemitiska åsikter, och det finns strömningar som gör antisemitismen till ett slagträ i en antimuslimsk agenda och andra krafter som använder antisemitiska incidenter som förevändning för att svartmåla all Israelkritik.

Jag är fullt medveten om att den här vägen inte är lätt, men ingen har lyckats övertyga mig om en bättre väg till en fredlig lösning och en rättvisare värld, än den där vi tillsammans försöker radera de osynliga – såväl som synliga – murar av rädsla, miss-tänksamhet och demonisering som råder mellan olika grupper och "läger", närda av långa och infekterade konflikter.

"Det är uppenbart att alla vi som deltog i demonstrationen och som ser oss som en del av freds-rörelsen behöver ägna oss åt självkritik"

I berättelsen om Hannuka segrar ljuset till slut över mörkret, när mackabéernas gerillaarmé besegrar den grekiska ockupationsmakten. Det firas och påminns vi judar om varje år – det ljusa hoppet om frihet och fred. Att den förhoppningen också inkluderar det palestinska folket under ockupation är för mig en självklarhet, ja en rättighet för varje folk under ockupation. Och i det här fallet, en direkt förutsättning för båda folkens fredliga framtid.

Att alla människor mellan Jordanfloden och Medelhavet – israeler och palestinier; judar, muslimer och kristna – ska få möjlighet att forma en framtid i fred och frihet, med lika rättigheter: individuella och nationella. I den kampen välkomnar jag alla som tar avstånd från alla former av rasism och antisemitism, och som klarar av att hålla fler än en boll i luften samtidigt.

Under ljushögtiden Hanukka kallar vi också fram ljuset med sången: "Vi kom för att ta bort mörkret, varje en av oss är ett litet ljus, men vi alla tillsammans är ett starkt ljus."

Ett hoppfullt och uppfodrande budskap värt att påminna sig om i mörka tider – att vi judar, kristna, muslimer och ateister måste bekämpa mörkret tillsammans om vi ska lyckas.

Dror Feiler
FOTO: TT

Detta är en

kulturartikel som är en del av Aftonbladets opinionsjournalistik.

A waste of money

**Hundreds of millions
To fight against
"Delegitimisation of Israel"
Are totally wasted
When, day by day,
Government policies
Give Israel
A bad name.**

Published in Haaretz, 12/01/18

Det kom ett brev från en medlem, som vi gärna publicerar med hopp om att fler av er skriver till oss.

Vänner i JIPF!

Under mitt halvåriga retreat i Indien känner jag inget stort behov av tidningar eller tidskrifter hemifrån. Internet använder jag mest för epost och enstaka utvalda artiklar från progressiva källor som Informationclearinghouse och the Guardian. JIPF-bladet glädde mig dock när min dotter hade med sig senaste numret till en träff i tropikerna.

Att Anja bara hinner och orkar översätta textmängderna! Att Jakub håller ut år efter år att sova och kommentera! ... upprört men ändå sakligt. Och så glimtarna av småsegrar lik den om gottgörelsen (!?) till Ship to Gaza. Jag kan vara nöjd. Senast vi sågs var vid invigningen av Harald Edelstams gång i Uppsala. Det är inte allom bekant att den hjältemodiga ambassadören, förutom att föra tusentals chilensare i säkerhet vid Pinochets kupp, hade räddat många judar i Berlin undan förintelsen och ett par år senare hade upprepat bragden i Oslo.

Men i Indien besökte jag den gamla synagogan (1568) den som omtalas i Salman Rushdies "Morens sista suck". Den finns i Cochin och byggdes av flyktingar från Spanien efter att de kristna ädlingarna befriat halvön från morerna. Vi kom in på det i ett samtal med en granne på ett ashram (kloster). Hans förfäder

hade varit med på den utvandringen och liksom jag hade han också tillbringat ett år i Israel. Själv "vandrade jag upp" till Jerusalem ett par veckor efter historiska segern för vår sida i juni 1967. Med ett par års mellanrum hade vi båda kommit dit med drömmen att vi kommit hem, och båda hade blivit smärtsamt desillusionerade och återvänt, han till London och jag till Jönköping. Jag hade konfronterats med israelernas rasism när jag tvingats åse hur arabiska (palestinier kallas ju så) arbetare på min kibbutz (G'vat) föraktades och utnyttjades.

Efter att ha varit med om att bilda anti-apartheidrörelsen i Sverige 1963-64 blev jag bestört och upprörd att höra mitnadvim (frivilliga) från Rhodesia och Sydafrika tala i nedsättande, hånfulla ordalag om negrerna hemma i deras rasistiska länder och jämföra dem med araberna här i Israel. När jag berättade om det här för kibbutzfamiljen som adopterat mig (en ungersk ungdomskommunist som kommit 1956 och en tysk-judisk överlevare) sade den progressiva modern, som försökte fostra sina döttrar till tolerans, – Visst det är obehagligt att behöva höra sådant från ungdomarna, men de är ju ändå judar.

I Moçambique (där jag verkade 1977 – 1983) lärde jag känna

andra judar som hade en annan uppfattning och de hade varit tvungna att fly. Ruth First som torterades i 117 dagar innan hon lyckades undkomma. Men den sydafrikanska hemliga polisen sprängde henne i luften i hennes arbetsrum på universitetet i Maputo. Något år senare gjorde de om attentatet mot den högtstående juristen Albie Sachs. Han förlorade en arm och ett ben men kunde uppleva ANC och Nelson Mandelas seger. Sedermera blev han en i teamet som skrev det fria Sydafrikas konstitution.

Båda mina föräldrar överlevde Auschwitz och antirasismen var en självklar del i vår uppfostran. De engagerade sig i fredsrörelsen (pappa var en av de första i Läkare mot kärnvapen och mamma styrelsemedlem i IKFF (Fred och frihet). Trots att det ibland gick ut över studierna och trots att telefonräkningarna blev mycket höga stödde de min yngre brors och mitt engagemang i Sydafrikakommittén och i FNL-rörelsen.

Min bror for också till en kibbutz där en släkting var ledare (Shoval), men han var snabbare att fatta vad som pågick än jag,

så han slutade efter två månader. Sionister hade föräldrarna aldrig varit men de hade en samhörighetskänsla med Israel (om inte för annat så för släktingarna). Mamma förstod snabbt vad vi rapporterade hem, medan pappa hade svårare att medge att det kunde vara så illa. Likväl bjöd han in brorsan till ett lunchmöte med Rotary, där han var internationell sekreterare, att tala om Israel-Palestinafrågan. Rotaryklubben klandrade honom häftigt efteråt, och pappa gick ur.

Litet ironiskt blev min bror inbjuden igen, fyrtio år senare, att tala om samma ämne efter att han gjort flera återbesök i Israel och på Västbanken och varit en ekumenisk fredsobservatör. Denna gång var det inga protester, utan de flesta som sade något på lunchmötet höll med.

Och det som skulle kunna ha varit VÅRT Israel är nu en högt utvecklad apartheidstat, vida mera effektiv och sofistikerad i sitt förtryck av det ockuperade folket än regimen i Sydafrika någonsin varit.

Gábor Tiroler

Rättvis fred i Palestina och Israel kräver mod och handling

Kairos*) Palestina - Sverige har tagit initiativ till att göra ett Palestina-Israel seminarium i Sjöviks folkhögskola den 15-17 juni 2018 på temat Rättvis fred i Palestina och Israel kräver mod och handling.

Tider: Start fredag 15 juni klockan 17 med middag.

Avslutning söndag 17 juni med eftermiddagsfika.

Boende och priser: Rum på Sjöviks folkhögskola. Preliminärt pris är 1660 kr/person för helinackordering i dubbelrum. 2100 för boende i enkelrum.

Kost: Vegetarisk mat + fiskrätter vid lunch och middagar.

Resa till Sjövik: Man kan åka tåg till Avesta/Krylbo station. 1,5 tim från Stockholm C. Vi ordnar hämtning vid stationen med minibuss om man anmäler ankomsttid.

Vägbeskrivning www.sjovik.eu

Programmet är ännu i sin linda.

Idén är att bjuda in både palestinier och israeler och ha representation från både judar, kristna och muslimer. Fokus ska vara på hur man kan utöva stark påtryckning på Israel från omvärlden.

Några tänkta medverkande är Amira Hass, Arik Ascherman, Nasser Nawaja från byn Susiya, Omar Barghouti (har lovat komma), Naim Ateek, Mattias Mossberg (har lovat komma), Annika Söder, Erik Lysén, Marita Ulvskog.

Hoppas ni vill vara med!

Med vänlig hälsning

Lena Lönnqvist och Anna Karin Hammar (hittills planeringskommitté för Sjöviksseminariet 2018)

lena.lonnqvist@folkbildning.net 070-5908884.

pastorhammar@gmail.com 070 3484 161

*) Kairos Palestina - Palestinska kyrkoledare och patriarker i Jerusalem tog 2009 initiativ till ett dokument Kairos-Palestine som ställde krav på omvärlden att sätta press på Israel för att få slut på ockupation och förtryck av palestinerna och för att uppmana alla, inklusive palestinier, att arbeta med icke-våldsliga metoder för en rättvis fred. Det är grunden för nätverket Kairos-Palestine. (Kairos betyder "rätt tidpunkt").

Dozens of Israeli teens: 'We refuse to enlist out of a commitment to peace'

Sixty-three Israeli teenagers have published an open letter to Prime Minister Netanyahu on Thursday, declaring their refusal to join the Israeli army due to their opposition to the occupation.

“The army carries out a racist government policy that enforces one legal system for Israelis and another for Palestinian in the same territory,” they write. “Therefore, we have decided not to take any part in the occupation and oppression of the Palestinian people... for as long as people live under an occupation that denies their human rights and national rights – we cannot have peace.”

The group calls itself the “2017 Seniors’ Letter,” continuing a long tradition of similar letters sent by high school seniors announcing their refusal to join the army, dating back to 1970 (the writer of this text was a signatory of the 2001 letter). Members of the group have stated they are willing to be imprisoned for their conscientious objection; one of them, Matan Helman, is already serving a prison sentence.

The Israeli army does not recognize the right to conscientiously object to the draft based on rejection of the occupation. It does, however, allow for objection

based solely on pacifism and the rejection of *all* forms of violence. These young refusers, therefore, are likely to be denied exemptions, and sent to repeated prison sentences of two to four weeks each, as has been the case with other conscientious objectors in recent years.

In their letter, the young refusers list the occupation, the siege on Gaza, settlements, and violence toward Palestinians as the main reasons for the decision. However, they also mention the ongoing effects of militarism on the Israeli society, enshrining violent solutions instead of peace as a central value, and the effect the occupation has on strengthening Israeli capitalism and dependence on American military aid.

“Testimonies of former soldiers and heads of the security establishment teach us that the reality of occupation does not allow one to make a difference from within,” they write. “The power to change reality does not lay with the single soldier but with the system as a whole. Similarly, the blame for this reality does not lie with the soldier, but with the army and government. This is the system we wish to change.”

[Haggai Matar](#)

December 29, 2017

JIPF's HANDLINGSPROGRAM

POLITISK PROGRAM

1. En självständig palestinsk stat bör upprättas vid sidan om staten Israel.
2. Israel måste dra sig tillbaka från alla områden ockuperade 1967.
3. Båda staterna har rätt att ha Jerusalem som huvudstad.
4. De israeliska bosättningarna på de ockuperade områdena ska avvecklas.
5. Den palestinska flyktingsfrågan måste lösas på grundval om principen om rätt till återvändandet eller ekonomisk kompensation.
6. Motsättningar och konflikter ska i största möjliga utsträckning lösas genom förhandlingar. JIPF fördömer dock inte alla former av fysiska motståndssaktiviteter eller försvarsåtgärder.
7. Alla former av terrorism måste fördömas och motarbetas.
8. Verka för att diskriminering av icke judiska medborgare i Israel upphör.

VERKSAMHETSPROGRAM

För att arbeta för ett förverkligande av föreningens målsättning vill JIPF:

1. Verka bland Judar i Sverige och stimulera till debatt om det politiska läget i Mellanöstern.
2. Påverka den allmänna opinionen i Sverige.
3. Stödja de krafter i Israel som verkar för fred.
4. Motarbeta antisemitism, antiarabism, islamofobi och alla former av rasism.
5. Presentera och belysa olika aspekter av judisk och palestinsk historia, kultur, filosofi, etik m.m
6. Främja en dialog mellan Palestinier och Judar i Sverige

JIPF-bladet

c/o Jakub Srebro, Östgötagatan 26, 4tr, 116 25 Stockholm.

E-post: redaktionen@jipf.nu

är medlemsblad för föreningen

Judar för Israelisk-Palestinsk Fred,

Talespersoner:

Olle Katz, tel.: 0708943402 och Ilan Cohen, tel.: 0768186072

Hemsida: www.jipf.nu

Medlemskapet är öppet för judar, som ansluter sig till vår plattform.

Årsavgiften är 290 kr.

Enbart prenumeration kostar 190 kr/år.

Gåvor tas tacksamt emot.

plusgiro 475 29 17-7